

PRZEWODNIKI
Z GÓRSKIEJ PÓŁKI

Beskid Śląski Żywiecki i Mały

Bezdroża

ERGO
HESTIA

Autorzy:	Natalia Figiel, Jan Czerwiński, Paweł Klimek
Współpraca:	Maciej Żemojtel (uzupełnienia w rozdziale <i>Turystyka w Beskidach</i>)
Redaktor prowadzący:	Łukasz Karolewski
Aktualizacja:	Arkadiusz Głodek
Redakcja:	Natalia Figiel, Maciej Żemojtel
Okładka:	materiały graficzne wykorzystane za zgodą Shutterstock Images LLC
Opracowanie kartograficzne:	Bartłomiej Cisowski, Natalia Drabek, Agnieszka Drapich, Maciej Drzniewicz, Anna Filak, Katarzyna Głuc, Marta Grabek, Paweł Klimek, Grzegorz Marchut, Szymon Markowicz, Szymon Pernal, Anna Styrka
Weryfikacja map w terenie, pozyskanie danych GPS:	Alicja Sidor, Jacek Wojewodzc
Koncepcja graficzna serii:	Łukasz Galusek, Paweł Kosmański, Łukasz Karolewski
Skład:	Krzysztof Hosaja

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawnictwo Helion dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawnictwo Helion nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo Helion

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel.: 32 2309863

e-mail: redakcja@bezdroza.pl

księgarnia internetowa: <http://bezdroza.pl>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:

<http://bezdroza.pl/user/opinie/?bebes2>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Wydanie II

ISBN: 978-83-283-6285-7

Copyright © Helion, 2020

- **Kup książkę**
- **Poleć książkę**
- **Oceń książkę**
- **Księgarnia internetowa**
- **Lubię to!**
- **Nasza społeczność**

Jak korzystać z przewodnika

Podczas opracowywania niniejszej publikacji przyświecała nam myśl stworzenia książki przede wszystkim praktycznej – niewielkiej objętościowo, której turysta wędrujący po górach nie zawaha się włożyć do plecaka i używać na trasie, a jednocześnie pomocnej przy planowaniu wycieczek i dostarczającej podstawowych informacji o opisywanych masywach. Stąd specyficzna forma i układ naszego przewodnika.

Otwierają go krótkie poradniki turysty pieszego, narciarskiego i rowerowego – kompendium podstawowej wiedzy dotyczącej ekwipunku i sposobów bezpiecznego poruszania się w terenie, właściwych dla tego typu aktywności.

W dalszej części znalazły się zwięzłe opisy trzech grup górskich – Beskidu Śląskiego, Beskidu Żywieckiego i Beskidu Małego. Zebrano w nich najważniejsze informacje krajoznawcze (topografia, geologia, klimat, przyroda, historia, zabytki) i praktyczne (dojazd, zagospodarowanie turystyczne i in.) dotyczące wspomnianych pasm. Zasadniczą część rozdziałów poświęconych kolejnym grupom górskim stanowią propozycje wycieczek – opisy znakowanych tras turystycznych, przede wszystkim pieszych (zwykle dostępnych także dla miłośników wędrowek narciarskich), rowerowych, konnych, a także atrakcyjnych krajoznawczo tras samochodowych. Chcemy skierować Cię, Czytelniku, w miejsca szczególnie interesujące, „obowiązkowe punkty”, które trzeba zobaczyć, by móc powiedzieć, że zwiedziło się dany rejon polskich Karpat. Oczywiście polecane w przewodniku trasy nie wyczerpują możliwości turystycznych wędrowek po opisywanym terenie. Mamy nadzieję, że przejście

tras zaproponowanych w naszym przewodniku będzie impulsem do dalszego, samodzielnego odkrywania i poznawania tej części Beskidów.

Charakterystyki tras zawierają przede wszystkim informacje istotne dla przebiegu wędrowki – opisy mijanych miejsc (miejscowości, szczytów, polan itp. – dla każdego z nich podano m.in. wysokość n.p.m. oraz współrzędne GPS), czasy przejść poszczególnych etapów itp.; zwracamy też uwagę na położone przy szlaku (lub widoczne z niego) atrakcje przyrodnicze i kulturowe. Część z tych informacji wizualizują ikony. Tekst zasadniczy uzupełniają wskazówki dla turystów-narciarzy i ramki z ciekawostkami krajoznawczymi. Na marginesach zamieszczono szczególnie ważne uwagi i wskazówki praktyczne. Integralną częścią opisu każdej trasy jest jej pogładowa mapka i profil wysokościowy. Profile narysowane są z dużym przewyższeniem – oś wysokości jest rozciągnięta w stosunku do poziomej osi odległości. Dzięki temu profile są bardziej wyraziste – należy jednak pamiętać, że nie oddają one faktycznych nachyleń stoków – na ogół w rzeczywistości teren jest dużo łagodniejszy. Na następnych stronach Czytelnik znajdzie szczegółowe wyjaśnienie wszystkich elementów profilu i opisu trasy.

Przewodnik zamykają krótkie opisy ważniejszych miejscowości regionu, pogładowe panoramy oraz atlas turystyczny Beskidu Śląskiego, Beskidu Żywieckiego i Beskidu Małego w skali 1:75 000. Przebiegi tras i szlaków oraz położenie większości zobrazowanych na mapach obiektów zostały opracowane lub zweryfikowane na podstawie zebranych w terenie danych GPS.

Spis treści

- 3 Jak korzystać z przewodnika
- 6 Ikony stosowane w przewodniku
- 7 Jak korzystać z opisu tras
- 8 Przygotowanie do wycieczki
- 9 Wybór trasy
- 10 Klasyfikacja trudności tras
- 11 Górską Odznaką Turystyczną PTTK

12 Turystyka w Beskidach

- 12 Letnia turystyka piesza
- 22 Turystyka narciarska
- 32 Turystyka rowerowa

37 Beskid Śląski

38 Informacje krajoznawcze

- 38 Topografia regionu
- 39 Przyroda
- 44 Historia i zabytki

47 Informacje praktyczne

- 47 Dojazd
- 48 Informacja turystyczna
- 49 Noclegi

53 **Trasa 1.** Na początku Głównego Szlaku Beskidzkiego

57 **Trasa 2.** Pępek Beskidu Śląskiego

61 **Trasa 3.** Od schroniska do schroniska

67 **Trasa 4.** U źródeł Wisły

73 **Trasa 5.** Między Ustroniem a Wisłą

77 **Trasa 6.** Grzbietem granicznym

83 **Trasa 7.** Na najwyższy śląski szczyt

87 Beskid Żywiecki

88 Informacje krajoznawcze

- 88 Topografia terenu
- 91 Przyroda
- 92 Historia i zabytki

95 Informacje praktyczne

- 95 Dojazd

- 95 Noclegi
97 Stadniny koni
- 99 **Trasa 8.** Na audiencji u królowej Beskidów
107 **Trasa 9.** W Paśmie Jałowieckim
113 **Trasa 10.** Drugie po Babiej
119 **Trasa 11.** Co można znaleźć w Worku Raczańskim?
125 **Trasa 12.** Spacer do baczówki
129 **Trasa 13.** W Worku Raczańskim
135 **Trasa 14.** Trasa schronisk
141 **Trasa 15.** Pasma Polic
146 **Trasa konna.** Na Mędralową w siodle
150 **Trasa rowerowa.** Przez Pasma Orawsko-Podhalańskie
156 **Trasa samochodowa.** Wokół trzech Beskidów

161 Beskid Mały

162 Informacje krajoznawcze

- 162 Topografia terenu
163 Budowa geologiczna
163 Klimat
164 Przyroda
165 Ochrona przyrody
165 Historia
168 Zabytki

169 Informacje praktyczne

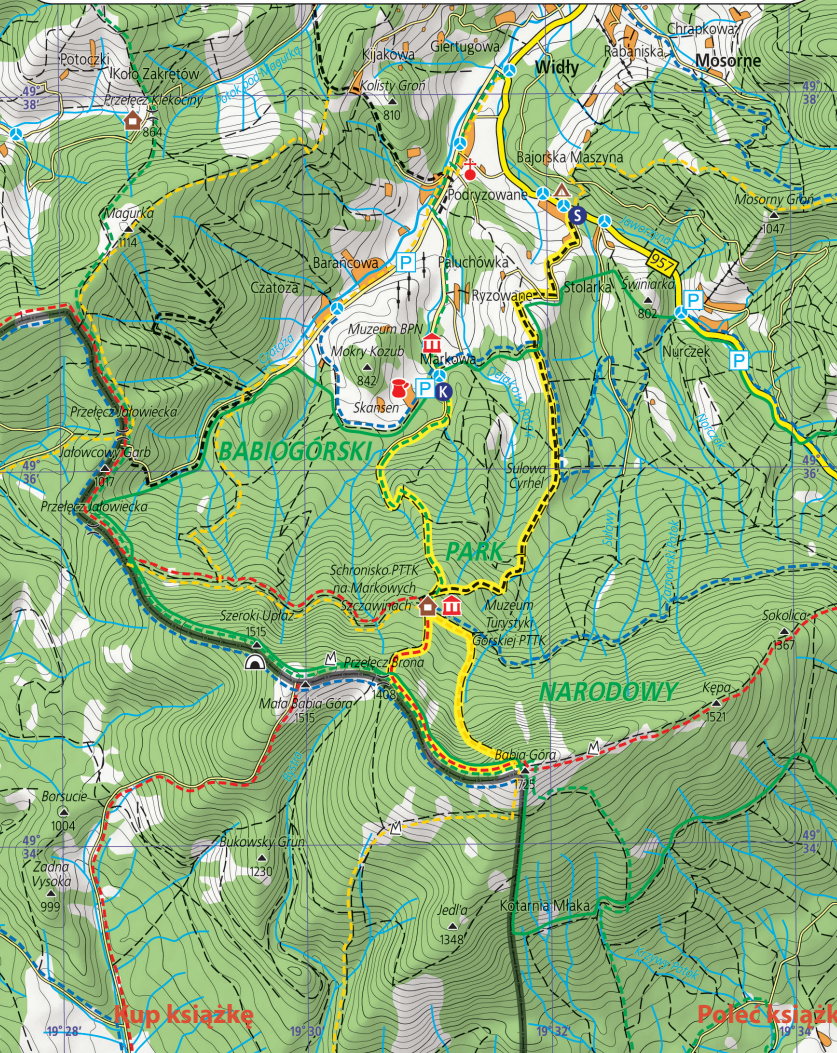
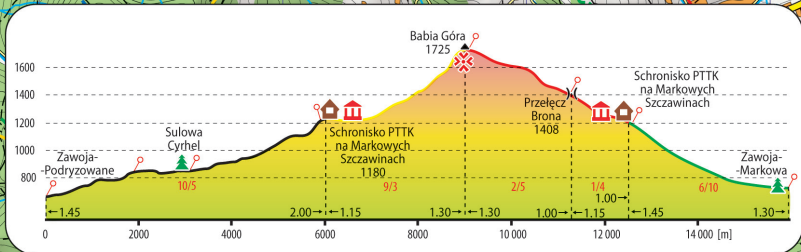
- 169 Dojazd
170 Informacja turystyczna
170 Noclegi

- 173 **Trasa 16.** Spacer na Magurkę
177 **Trasa 17.** Po śladach papieża-turysty
183 **Trasa 18.** Dla kolekcjonerów korony Beskidów
189 **Trasa 19.** Wycieczka geologiczna
193 **Trasa 20.** Wycieczka na Żar – górę inną niż wszystkie

197 Miejscowości regionu

213 Atlas Beskidu Śląskiego, Beskidu Żywieckiego i Beskidu Małego 1:75 000

263 Indeks wybranych nazw geograficznych

Kup książkę

Poleć książkę

Zawoja – Babia Góra – Zawoja

popularna 16,0 km 1324 m [1215 m] 7 godz. [7 godz. 30 min]

Na audyencji u królowej Beskidów

Piękna trasa na najwyższy szczyt polskich Beskidów – „klasyczna” wyprawa zapoznająca ze wszystkimi największymi atrakcjami masywu. Wspaniałe widoki na wszystkie strony świata (zwłaszcza ze szczytu Babiej Góry), piękna przyroda. Cała trasa prowadzi znakowanymi szlakami, bardzo strome podejścia i duże różnice wysokości. Na krótkich odcinkach niewielka ekspozycja i ubezpieczenia w postaci klamer i łańcuchów. Przy trasie znajduje się schronisko PTTK na Markowych Szczawinach.

P Początek wycieczki na przystanku autobusowym Zawoja-Podryzowane. Kursują tu autobusy i busy z Suchoj Beskidzkiej oraz z Krakowa. Większa liczba autobusów jeździ z oddalonego o 2 km przystanku Zawoja-Widły. W pobliżu można pozostawić samochód.

Zawoja

0 godz. (0,0 km), 7 godz. 30 min (16,0 km), 650 m n.p.m., N49.6234 E19.5353

Ogromna miejscowość położona u północnych podnóży masywu Babiej Góry. Jest uznawana za największą wieś w Polsce, dzieli się na niezliczone przysiółki. Usytuowana jest w dolinie rzeki Skawicy i jej licznych dopływów. Zawoja, ze względu na położenie u stóp Królowej Beskidów, od dawna pełni funkcję wypoczynkową, zarówno w lecie, jak i w zimie. Wieś istniała już w XVI w. jako część Skawicy i wchodziła w skład dóbr makowskich starostwa lanckorońskiego. Na przełomie XIX i XX w. Zawoja stała się centrum rozwoju turystyki babiogórskiej i trwa to w zasadzie do dzisiaj. Warto zwrócić uwagę na usytuowany w centrum drewniany kościół z 1888 r. pw. św. Klemensa. Specyficzna jest jego budowa – to konstrukcja słupowa, a nie zrębowa, jak zdecydowana większość tego typu świątyń. Ciekawy jest też drewniany budynek Dworca Babiogórskiego, który na pocz. XX w. służył przybywającym tu turystom. Zawoja jest tak rozległą miejscowością, że właściwie w każdym przysiółku można znaleźć ciekawą zabudowę, kapliczkę, dzwonnice czy inne atrakcyjne obiekty. W Zawoi-Policznej znajduje się stacja narciarska na Mosornym Groniu, duży stok i wyciąg krzesełkowy oraz ciekawe trasy rowerowe, poza tym w Widłach i Czatoży jest kilka mniejszych wyciągów orczykowych. Szczegóły zob. s. 211.

Wycieczka rozpoczyna się przy przystanku autobusowym **Zawoja-Podryzowane** położonym przy głównej szosie biegnącej z Makowa do Jablonki. Wychodzą stąd dwa szlaki: żółty prowadzi na Hałę Śmietanową (ok. 2 godz.), trasa natomiast wiedzie za czarnymi znakami szosą w kierunku przełęczy Krowiarki. Po kilkudziesięciu metrach szlak skręca w prawo w wąską asfaltową dróżkę i zaczyna się piąć. Mija zabudowania Stolarki, a wyżej skręca ostro w prawo i nieco bardziej stromo wznosi się odkrytym stokiem. Przy kolejnych zabudowaniach droga kieruje się na lewo i już całkiem stromo podchodzi na południe skrajem lasu, a potem przez niewielkie zagajniki. Wkrótce

ponownie skręca (cały czas prowadzi asfaltową drożką) w prawo i wśród budynków osiedla Ryżowane dochodzi do miejsca, gdzie szlak ostro odbija w lewo. Wąską międzą należy teraz wędrować stromo pod górę wśród łąk i pól. Po chwili dochodzi się do grzbietu i biegnącej nim drogi – w prawo schodzi ona do Zawoi-Składów. Teraz szlak skręca w lewo i już łagodnie wyrównanym grzbietem podchodzi w stronę widocznego lasu. Warto tu zatrzymać się na chwilę, by spojrzeć na położoną w dole Zawoję, zajmującą niewielką kotlinkę u zbiegu potoków Czatoża i Jaworzyna. Droga wchodzi w las grzbietem, który nosi nazwę Starego Gronia. Pojawiają się tu niebieskie znaki biegnące z Zawoi-Markowej (po prawej stronie – ok. 30 min). Tutaj szlak wchodzi na teren Babiogórskiego Parku Narodowego (zob. ramka). Las robi się coraz ładniejszy, a trasa idzie drogą szeroką niczym parkowa aleja – jesienią przykrytą grubą warstwą liści. Po ok. kilometrze od węzła szlaków ścieżka dociera do skraju lasu i wychodzi na ładną polanę Sulowa Cyrhel, na której stoi kilka domów letniskowych – warto podejść na środek polany, by popatrzeć na wznoszący się z przodu ogromny masyw Babiej Góry z licznymi żlebami, w których do późnej wiosny utrzymuje się śnieg. W górnej części polany niebieski szlak, który dotąd biegł równolegle, skręca w lewo i schodzi do doliny Rybnego Potoku, a dalej wiedzie do Zawoi-Policznego (ok. 1 godz. 15 min). Szlak czarny za górną częścią polany wędruje dalej grzbietem przez piękne buczyny (jest to bodajże najładniejszy leśny odcinek szlaków na Babiej Górze), po czym dociera do wyraźnego spiętrzenia stoku i tablicy informacyjnej Babiogórskiego Parku Narodowego. W tym miejscu przecina ścieżkę poziomy leśny trakt nazywany Dolnym Płajem – pozostałość z czasów zagospodarowania tych terenów dla celów myśliwskich przez Habsburgów – obecnie niedostępny dla turystów. Zaczyna się podejście bardzo ostrą ścieżką wybudowaną przez pracowników parku; wyposażona jest w drewniane poręcze, w najbardziej stromych miejscach znajdują się wygodne schodki (niestety po deszczu bardzo śliskie, trzeba uważać!). Mozolny, stromy odcinek kończy się, a dalej już przez świerczyny drożka wspina się nieco łagodniej, przechodząc przez zarastającą polankę Dejakowe Szczawiny, następnie przekraczając wartki potoczek, i ponownie wchodzi w nienaturalnie urzeźbiony las – jest to stare osuwisko,

Na Perci
Akademików

Kup książkę

Poleć książkę

Historia turystyki na Babiej Górze

Babia Góra ze względu na swoją wysokość i niedostępność zawsze budziła przestrasz, ale też zaciekawienie. Pierwszymi zdobywcami Królowej Beskidów byli poszukiwacze skarbów, zielarze i rozbójnicy. Pierwsi zdobywcy-badacze pojawili się tutaj już pod koniec XVIII w. W 1806 r. na szczyt wybrał się arcyksiążę Józef Habsburg, dla którego postawiono na wierzchołku niewielki schron. Przez cały XIX w. Babia Góra cieszyła się coraz większym zainteresowaniem. Pod koniec tego stulecia niemiecka organizacja turystyczna Beskidverein (zob. ramka s. 63) zaczęła aktywniej działać na tym terenie, podobnie było z polskim Towarzystwem Tatrzańskim. W 1905 r. na południe od szczytu BV wybudowało pierwsze schronisko, rok później dzięki staraniom Hugona Zapałowicza na Markowych Szczawinach stanęło polskie schronisko, wymalowano też pierwszy szlak turystyczny w Beskidach z Suchoj Beskidzkiej do Zawoi. Istnienie dwóch schronisk i intensywne prace znakarskie były przyczyną konfliktu między tymi dwoma organizacjami turystycznymi, których kulminacją były tak zwane wojny na pędzle. Niemieckie schronisko przestało istnieć po II wojnie światowej. Polskie funkcjonuje do dziś, choć w zupełnie nowej formie. Na Markowych Szczawinach znajduje się niewielkie muzeum – Ośrodek Kultury Turystyki Górskiej PTTK, w którym można bliżej zapoznać się z historią turystyki na Babiej Górze i w okolicach.

z którego wokół widoczne są liczne zagłębienia i wykroty. Za mostkiem już bardzo łagodnie pod górę szlak dociera do niewielkiej Kolistej Polany (dawniej funkcjonowało tu pole biwakowe, obecnie rozbijanie namiotów jest zakazane). Tutaj pojawiają się zielone znaki szlaku prowadzącego w prawo do Zawoi-Markowej (ok. 1 godz. 15 min). Teraz już za jego znakami należy podejść nieznacznie pod górę, wkrótce pojawiają się pierwsze zabudowania stojące na Markowych Szczawinach. Po lewej droga mija budynek GÖPR-u i dociera do **schroniska PTTK na Markowych Szczawinach**.

W masywie Babiej Góry, na terenie Babiogórskiego Parku Narodowego można się poruszać na nartach po wyznakowanych szlakach turystycznych, innych ograniczeń nie ma. Pierwszy fragment szlaku z Zawoi-Podryzowane wiedzie asfaltem, więc narty można założyć dopiero po około 30 min wędrowki. Potem droga jest wygodna, szeroka i nie nazbyt stroma aż do schroniska na Markowych Szczawinach. Dalej trasa letnia prowadzi Percią Akademików – szlak ten jest w zimie zamknięty, ale na szczyt Babiej Góry można z Markowych Szczawin dojść czerwonym szlakiem przez Bronę i zielonym (Percią Przyrodników) przez Sokolicę. Wędrowanie na nartach grzbietem babiogórskim przy dobrej pogodzie to czysta przyjemność. Szlak jest w zimie wyznakowany czerwonymi tyczkami – traserami. Nie należy się w okolicy szczytu zapuszczać przy złej pogodzie, zwłaszcza we mgłę. Można bardzo łatwo się zgubić i zjechać na słowacką stronę. W zimie na Babiej Górze panują ciężkie warunki pogodowe, dlatego trzeba być dobrze przygotowanym do tej wycieczki.

Schronisko PTTK na Markowych Szczawinach

 2 godz. (6,3 km), 5 godz. 45 min (9,7 km), 1180 m n.p.m., N49.5868 E19.5179

Jest to najstarsze polskie schronisko w Beskidach Zachodnich. Powstało w 1906 r. z inicjatywy wybitnego przyrodnika i znawcy Babiej Góry, Hugona Zapałowicza, jako odpowiedź polska na niemieckie schronisko Beskidverein, założone rok wcześniej pod szczytem Babiej Góry. W latach 30. XX w. gospodarzył tu

Kup książkę

Poleć książkę

Władysław Midowicz – jeden z najbardziej aktywnych członków Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, autor licznych przewodników i znakarz szlaków (przeprowadził m.in. najśmielszy szlak beskidzki – Perć Akademików). Budynek wielokrotnie rozbudowywany miał dość dziwny, przysadzisty kształt, zawierał jednak w sobie ściany pierwszego schroniska. W setną rocznicę powstania schroniska rozpoczęła się gruntowna przebudowa obiektu. W zasadzie zburzono dotychczasowy budynek i zaczęto budowę zupełnie nowego – murowanego, dużego schroniska. Prace ukończono w 2009 r. W pobliżu znajduje się ciekawy Ośrodek Kultury Turystyki Górskiej – małe muzeum poświęcone rozwojowi turystyki w masywie Babiej Góry (klucze w schronisku). Przy schronisku znajduje się duży węzeł szlaków: żółty prowadzi dalej płajem do Zawoi-Czatoży, czerwony na południe wiedzie na szczyt Babiej Góry przez przełęcz Brona (ok. 1 godz. 15 min), a niebieski biegnie na wschód płajem na przełęcz Krowiarki (ok. 1 godz. 45 min).

Spod schroniska należy wyruszyć za żółtymi znakami płajem, by po kilkuset metrach dojść do rozstaju, zwanego Skrętem Ratowników. Niebieski szlak wiedzie prosto, a żółty skręca w prawo pod górę. Po chwili wędruje już wśród fantastycznych świerków obwieszonych porostami – jest to przykład naturalnych świerczyn górnoregłowych. Ścieżka wznosi się stopniowo i wkrótce dociera do górnej granicy lasu (jest to Kotlinka Suchego Potoku). Zaczyna się teraz bardzo strome podejście Percią Akademików – najtrudniejszym szlakiem w polskich Beskidach. Ścieżynka wspina się mozolnie po kamiennych stopniach wśród prawdziwie wysokogórskiej scenerii z licznymi skałkami i wyraźnymi żlebami. Wkrótce dochodzi do najtrudniejszego miejsca skalnej wychodni – Czarnego Dziobu przegradzającego Piarzysty Żleb, którego największe stromizny i skalne zerwy pokonuje się za pomocą klamer i łańcuchów w niewielkiej ekspozycji. Dalej szlak idzie pod górę już bez trudności przez Wielki Piarg i po ogromnych głazach dociera do samego szczytu **Babiej Góry** (1725 m n.p.m.), nazywanego Diablakiem.

Królowa
w zimowej szacie

Babia Góra

🕒 3 godz. 30 min (9,2 km), 📏 4 godz. 30 min (6,8 km), 🏔️ 1725 m n.p.m., 📍 N49.5731 E19.5289

Najwyższy szczyt Beskidów Zachodnich – Diablak, Królowa Beskidów, Matka Niepogód – to określenia, jakimi nazywana jest ta góra. Duży masyw w Beskidzie Żywieckim o bardzo dobrze wykształconej piętrowości roślinności. Góra, która zawsze intrygowała i przyciągała badaczy, naukowców i turystów. Jest to kapitalny 🏞️ punkt widokowy na wszystkie strony świata i przy dobrej widoczności doliczyć się można kilku setek szczytów – szczególnie słynne są wschody słońca na wierzchołku Diablaka, podczas których pięknie prezentują się Tatry. Na szczycie stoi mocno podnieszony 🗿 obelisk upamiętniający wizytę na szczycie arcyksięcia Józefa Habsburga. Pojawia się tu 🚶 czerwony szlak, który w prawo wiedzie na przełęcz Brona i dalej na Markowe Szczawiny (ok. 1 godz. 15 min), na południe natomiast schodzi zielony szlak do Lipnicy na Orawie (ok. 1 godz. 30 min).

Ze szczytu Babiej Góry należy się kierować czerwonym Głównym Szlakiem Beskidzkim na zachód, w dół, w kierunku przełęczy Brona. Po drodze z wierzchołka należy przejść przez duże bloki skalne zwane Tablicami Zejsznera – geologa, który zajmował się badaniem okolic Babiej Góry. Szlak wiedzie odkrytym, 🏞️ bardzo widokowym grzbieciem, zwraca uwagę panorama na zachód: Grupę Piłską, Beskid Śląski, Mały i widoczne pomiędzy nimi obniżenie Kotliny Żywieckiej. Ścieżka mija Pośredni Grzbiet, Lodową Przełęcz i Kościółki. W prawo, w dół opadają strome, poprzecinane żlebami, piarżyste stoki, na lewo teren jest dużo łagodniejszy – to charakterystyczna cecha Masywu Babiogórskiego. Szlak sprowadza coraz niżej szeroką, kamienistą drogą. Niewiele ponad przełęczą wchodzi w kosodrzewinę, ścieżka tam się rozdwa, ale nie ma większego znaczenia, którą się wybierze, bo wszystkie spotykają się na **przełęczy Brona**. Po krótkiej chwili szlak dochodzi do 🚶 rozwidlenia szlaków na przełęczy.

Uwaga!

Perć Akademików jest trudnym szlakiem, który można pokonywać tylko w górę. W okresie zimowym jest zamknięty – bardzo długo utrzymuje się tam śnieg.

Na szczycie Babiej Góry

Zjazd ze szczytu na przełęcz to czysta przyjemność pod warunkiem, że pogoda jest dobra. Drogę wskazują czerwone tyczki, nie jest bardzo stromo, ale trzeba uważać. Pierwszy odcinek ścieżki z przełęczy do schroniska jest mocno nachylony, ale potem wypłaszcza się i wchodzi w las. Polana ze schroniskiem pojawia się dość szybko. Zielony szlak w dół do Markowej nie powinien narażać specjalnych trudności. W górnej części trzeba pokonać kilka zakosów szlaku, ale potem droga jest prosta.

Wskazówka

Z przełęczy Brona można podejść na szczyt Małej Babięj Góry (ok. 30 min) i wrócić na przełęcz.

Przełęcz Brona

4 godz. 30 min (11,1 km), 3 godz. (4,9 km), 1408 m n.p.m., N49.5813 E19.5104

Przełęcz pomiędzy Babią Górą a Małą Babią Górą – wyraźne obniżenie grzbietu rozdzielające te dwa masywy. Szlak czerwony skręca tu w dół, na północ, w kierunku Markowych Szczawin, zielony biegnie dalej grzbietem, wzdłuż granicy na Małą Babią Górę, a potem Przełęcz Jałowiecką i do Huciska. Stąd jest już blisko do schroniska, wiedzie tędy najszybsza droga na szczyt Królowej Beskidów. Nazwa Brona pochodzi od słowa „brama”, którym często określano przełęcz jako obniżenia grzbietu, które stanowiły bramę na drugą stronę, w tym wypadku na Orawę.

Z przełęczy Brona czerwony szlak dość szybko i sprawnie, łatwą, choć stromą drogą sprowadza na Markowe Szczawiny. Pierwszy kawałek prowadzi jeszcze odkrytym terenem, ale niedługo potem przechodzi przez bardzo wąski pas kosodrzewiny i wkracza do gęstego, pięknego lasu świerkowego. Najpierw ścieżka jest całkiem nachylona, ale po chwili się wypłaszcza – oznacza to, że do schroniska jest już zupełnie blisko. Poniżej otwiera się nieduża polana Markowe Szczawiny.

Schronisko PTTK na Markowych Szczawinach

5 godz. 30 min (12,4 km), 1 godz. 45 min (3,6 km), 1180 m n.p.m., N49.5868 E19.5179

Schronisko długo czekało na generalny remont. Niewielki budynek, z małą jadalnią i niezbyt komfortowymi pokojami mieszkalnymi przestał wystarczać rzeszom turystów odwiedzających Królową Beskidów. W końcu po obchodach 100-lecia schroniska wybrano ciekawy projekt i rozpoczęto prace budowlane. Obecny obiekt został ukończony w 2009 r., jest murowany i posiada 40 miejsc noclegowych.

Z Markowych Szczawin do Zawoi-Markowej schodzi się zielonym szlakiem, jest to najkrótsze i najpopularniejsze dojście z Zawoi. Zielone znaki razem z czarnymi odchodzą od schroniska i kawałeczek biegną razem. Po chwili zielony skręca w lewo, w umocnioną przez BgPN drogę. Na początku trzeba pokonać kilka zakosów, potem jest ona szeroka, towarzyszą jej słupy energetyczne doprowadzające prąd do schroniska. Po dłuższym odcinku takiego zejścia przez las szlak dochodzi do zakrętu. Droga wyraźnie prowadzi w lewo. Kawałek wiedzie trawersem, potem osiąga dolinę niewielkiego potoczku i biegnie w dół wzdłuż niego, aż do miejsca, gdzie las się rozrzedza, droga wychodzi na niedużą polankę. Po lewej stoi wiata, w której można odpocząć i schronić się w razie niepogody. Droga staje się szerokim, szutrowym, leśnym traktem, zupełnie się wypłaszcza i wiedzie lekko w prawo. To już ostatni fragment szlaku. Idzie się tędy dość monotennie i żmudnie, ale po niedługim czasie wędrowka dobiega końca. Szlak mija szlaban oraz budkę informacyjną i kasy biletowe BgPN i wychodzi na plac, gdzie

Babiogórski Park Narodowy i przyroda babiogórska

Masyw Babiogórski jest wyjątkowo wartościową pod względem przyrodniczym częścią Beskidów. Dlatego już na przełomie XIX i XX w. pojawiły się pierwsze głosy o konieczności ochrony przyrody na tym terenie. Chodziło przede wszystkim o zachowanie naturalnej puszczy karpackiej oraz dobrze wykształconej piętrowości roślinności. Park narodowy został utworzony w 1954 r. Objął on swoim obszarem szczytowe partie Babiej Góry i jej północne stoki. Obecnie park został jeszcze powiększony. W 1977 r. jako pierwszy w Polsce został uznany przez UNESCO za Rezerwat Biosfery. Na terenie BgPN obowiązują określone zasady uprawiania turystyki. Wolno się poruszać wyłącznie po znakowanych szlakach, pozostałe kwestie opisuje regulamin, z którym warto się zapoznać przed wyruszeniem na wycieczkę. W kilku punktach wejściowych do parku pobierane są opłaty za wstęp. W Zawoi-Barańcowej znajduje się dyrekcja i ośrodek edukacyjny BgPN. Można w nim obejrzeć ciekawą ekspozycję dotyczącą babiogórskiej przyrody oraz zakupić wydawnictwa.

znajdują się końcowy przystanek autobusowy i płatny parking dla samochodów. Biegnie tędy niebieski szlak z Policznego do Czatoży, zielony idzie dalej szosą do Zawoi-Widły. Tu kończy się trasa wycieczki, w miejscu nazywanym **Zawoja-Markowa**.

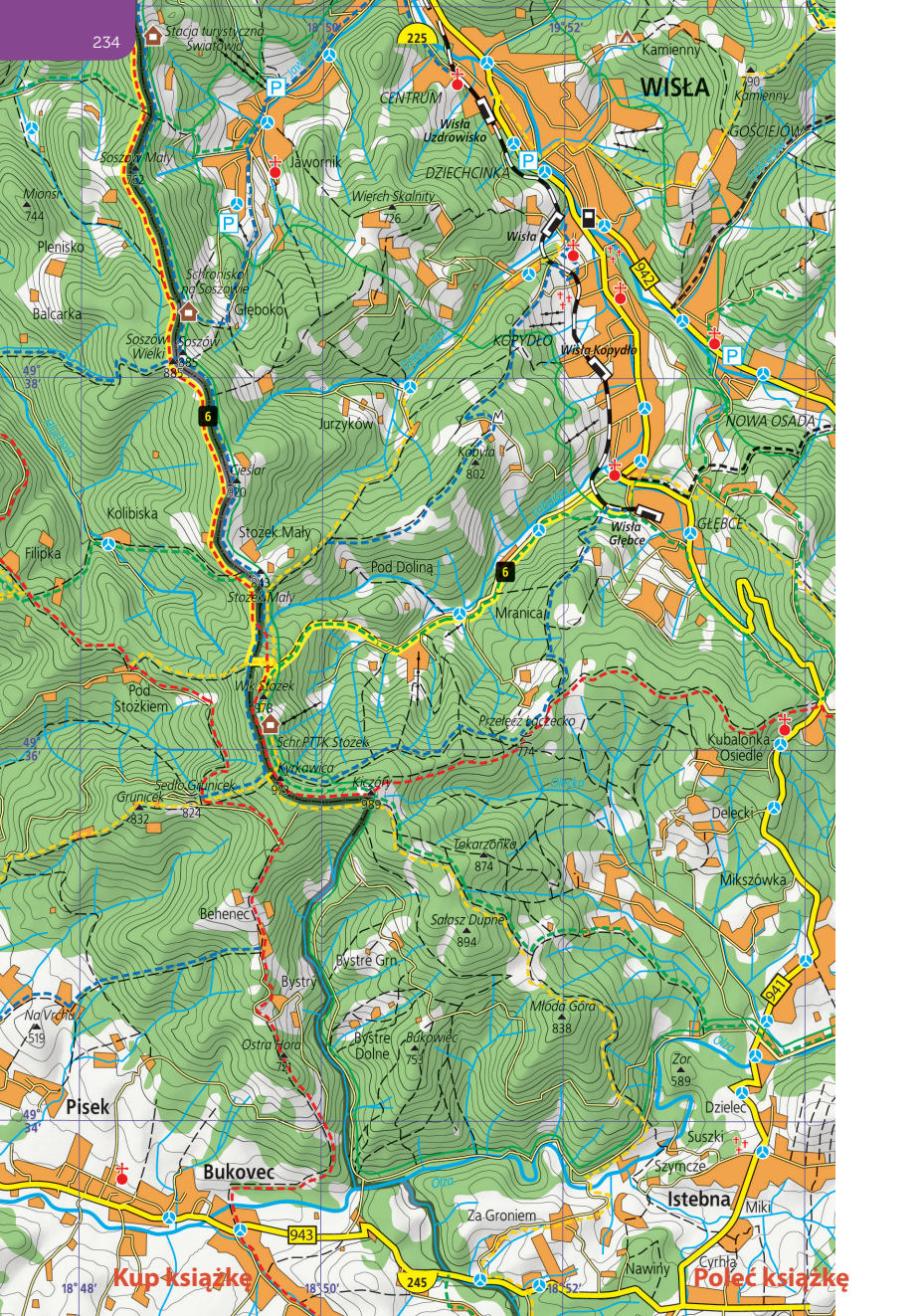
Zawoja

 7 godz. (16,0 km), 0 godz. (0,0 km), 700 m n.p.m., N49.6080 E19.5177

Jako że jest to najpewniej największa wieś w Polsce, dzieli się na liczne przysiółki. Ponoć jest ich 115. Jednym z nich jest Zawoja-Markowa, w której kończy się wycieczka. Nieopodal znajduje się niewielkich rozmiarów skansen, w którym zgromadzono kilka obiektów z ziemi babiogórskiej. W jednej z chałup zorganizowano ekspozycję związaną z historią turystyki na Babiej Górze i w okolicach, w ramach sieci Muzeów Kultury Turystyki Górskiej. Idąc w dół drogą w kierunku Zawoi-Wisły, mijają się Barańcową. Mieści się tutaj   dyrekcja oraz ośrodek edukacyjny Babiogórskiego Parku Narodowego (zob. ramka) z ciekawym ogrodem i muzeum. Szczegóły zob. s. 211.

Babia Góra

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

- 1. ZAREJESTRUJ SIĘ**
- 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI**
- 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ**

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

Babia Góra zwana królową Beskidów, źródła Wisły na stokach Baraniej Góry i niezwykła góra Żar ze zbiornikiem wodnym na szczycie to symbole trzech beskidzkich pasm: Żywieckiego, Śląskiego i Małego. Piękne widoki, znane turystyczne miejscowości i liczne atrakcje na każdą porę roku stanowią o dużej popularności tego regionu. Zawarte w przewodniku propozycje tras są opatrzone mapami, profilami wysokości i informacjami praktycznymi, które ułatwią zaplanowanie ciekawej wycieczki odpowiedniej dla każdego miłośnika górskich wędrówek, a także turystów poruszających się samochodem, rowerem, a nawet konno.

W PRZEWODNIKU:

20 TRAS PIESZYCH	TRASA SAMOCHODOWA	TRASA ROWEROWA
TRASA KONNA	PROFILE WYSOKOŚCI	SZCZEGÓLOWE MAPY TRAS
ATLAS BESKIDU ŚLĄSKIEGO, ŻYWIECKIEGO I MAŁEGO 1:75 000		
PORADNIK JAK PRZYGOTOWAĆ SIĘ DO WĘDRÓWKI		
INFORMACJE PRAKTYCZNE I KRAJOZNAWCZE		

ebook dostępny wyłącznie na:
ebookpoint.PL

Księgarnia internetowa:
<http://bezdroza.pl>

Sprawdź najnowsze promocje:
● <http://bezdroza.pl/promocje>
Przewodniki najchętniej czytane:
● <http://bezdroza.pl/bestsellery>
Zamów informator podróżniczy:
● <http://bezdroza.pl/newsletter>

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900
0 601 339900

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: bezdroza@bezdroza.pl
<http://bezdroza.pl>

ISBN 978-83-283-6285-7

Cena 32,90 zł